

на Аз героя *“орисия зла”* (“Не бой се и ела”).

Немалко обаче са и онези Яворови творби, в които тази схема е изцяло “забравена”. И точно в един от “непомнещите” мотива “орис” текстове ще се окаже възможно да разчетем сглобения от Вазов (и коментиран вече) образ на човека с отровен венец и чудовище в гърдите. Търсейки отражението си, лирическият Аз във “Видения” ще види в леденото огледало *“подводни храсти в кървави бодли”, които държат “челото изранено”,* а из устата, “съскащи и зли”, *“на хаоса змиите/ подават сноп езици”*. Но в това *видение* лирическият субект не може (и не иска сякаш) да познае себе си: “Аз виждам”, но “не съм това”. “Забравил” орисници и самодиви, той е сам сред *“сенки рой,/ залутани безцелно, жадни за покой”*. Проклел тези, които него са проклели, Вазовият герой *намира облекчение* за своите терзания *в билките и балсама на Вилата, в кристалните и чудодейни води на Самодивския вир, Ще могат ли безименните сенки - със “съжаление и уплах” - да заменят вълшебните балсами за душата? И могат ли да стихнат болките “през ледена кора в куршумени води”?*

Важното в случая обаче е друго - образът от “Видения” припомня, акцентирайки върху определени негови детайли, бегло щрихирания образ на призналия трагичната си орис лирически субект от “Нощ”:

“Нощ”

“В душата хаос...”

“притиснала ме гробно...

“знойна мъка нок

ти/в сърцето ми забива”;

“няма...душа/криле по

воля да размаха”

“разяден череп...”

“Видения”

“През моите уста на хаоса

змиите подават сноп езици...”

“Камък остър на гърдите ми тежи” тъма”;

“Държат...бодли/челото изранено”

Така вторично, дори във “Видения”, започва да се реконструира мотивът “орис”. Подобен процес се наблюдава и в други текстове, напомнящи прокобата. Макар и отказал да се припознае в образа от видението, лирическият субект не може да избяга от отражение-